

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 1999 - 10. årgang

Hvordan ser unge på eldre?

Se artikkel side 12

*Hvis vi skal ha
fremgang må vi lære
å bli virkelig glad i
våre medmennesker.
Og vi må være i
kontakt med dem. Vi
må søke å forstå
deres tanker om liv
og død.*

Av Øyvind Gjertsen

Helgen 27. - 29. august hadde Avholdsfolkets Landsråd årsmøte i Ålesund. Vårt adventistiske Norsk Avholdsforbund var representert ved sine ledere og markerte tydelig at adventistenes avholdsvirksomhet er absolutt oppegående. Vi er representert i Landsrådet og var også svært synlig under møtevirksomheten. Dette er oppmuntrende og fikk meg til å reflektere over hvordan Ellen G. White i sin tid oppmuntret menigheten til å ta del i arbeidet mot rusgift. Under et av sine besøk til Norge markerte hun offentlig overfor store forsamlinger hvilket avholdsstandpunkt vi adventister har. Ved møtene i Ålesund nå i august var det interessant å merke seg at vår menighet i Norge og i USA fremdeles blir regnet som en betydelig kraft i kampen mot rusmidler.

Å VÆRE I

Planer for fremtidig virksomhet ble drøftet ved møtene. Personlig ansvar og offentlig styring ble tatt fram. Det var generell debatt om framtidig virksomhet og planer. Ved et av disse møtene falt følgende uttalelse, som også ble gjentatt flere ganger: «Vi må være der de andre er» Avholdsfolket ønsker å møte folk der de bor og ferdes. Betydningen av å kjenne medmenneskers livssituasjon, holdninger og å forstå de trender som er virksomme i samfunnslivet i dag ble betonet sterkt.

«Vi må være der de andre er.» Utsagnet tente meg. Betydningen av nettopp denne holdningen er etter mitt skjønn uhyre viktig. Når jeg ser på mitt eget liv gjennom de mer enn 70 år jeg har levd i adventmenigheten føler jeg at ofte var ikke jeg der andre mennesker var. Som barn levde jeg et beskyttet liv i hjem og menighet. Vi ble advart mot å ha kontakter med «verdens» mennesker. Sosial kontakt burde unngåes. Hvis et ungt menneske ble glad i en ikke-adventist ble dette sett på som en stor ulykke trass i at ikke-adventisten kunne være en bekjennende kristen. Andre mennesker var slike som ville gå fortapt, hvis de da ikke «omvendte» seg og ble adventister. Vi levde i menigheten, i den adventistiske høyborg. Derfra gjorde vi til tider utfall mot «verden». Dette kunne

DER DE ANDRE ER

skje i høsttinningsamlingstider eller når vi skulle ha offentlige virksomheter. Ellers var kontakten bare sporadisk.

Evangelisme ble alltid betont. Å vinne andre for adventismen har alltid stått sentralt i menigheten og i våre liv. Men metodene måtte alltid være bygd på våre premisser, våre forutsetninger. Vi hadde ofte liten forståelse for hva våre medmennesker tenkte og forsto. Så ble det da slik at vi gjennom årene vant mennesker for vår tro, særlig i vanskelige tider, som f.eks. verdenskrigen. Da hendte det at våre predikanter døde opp til 50 personer ved en eneste dåpshandling. Gjennom menighet og skolevirksomhet beholdt vi også en del av menighetens barn og unge. Samfunnets økonomiske slagkraft ble styrket gjennom vårt systematiske gave- og tiendesystem. Egentlig fremgang ble imidlertid ikke dagligkost. Vi forble et lite kirkesamfunn. I dag har Adventistsamfunnet i Norge fremgang i kroner og øre om ikke i kirkevekst.

«Å være der de andre er.» Hvis vi skal ha fremgang må vi lære å bli virkelig glad i våre medmennesker. Og vi må være i kontakt med dem. Vi må søke å forstå deres tanker om liv og død. Vi må være til stede i deres liv. I sorg og i glede. I sosial sammenheng hvor vi gjennom vårt eksempel setter dagsorden for det som skjer.

Ikke i dømmesyke og som «besserwisere», men i kristen ydmykhet. Vi må ta sosialt ansvar, også når det gjelder styre og stell i by eller bygd. Vi må «bry oss». Være til stede.

Dette gjelder spesielt for dem som skal lede flokken, for predikanter lærere, menighetsledere og andre. Hvis vi ikke er til stede i menighetsmedlemmenes liv, virkelig til stede, hjelper verken høy utdanning eller dype tanker. Den misjonsarbeider som foretrekker studerkammeret framfor den aktive deltagelse i virksomheten utad, i menighetslivet, i menighetsmedlemmenes gleder og sorger, har misforstått sitt kall.

Det er ikke lett å være misjonsarbeider. Du må være der de andre er. Selvsagt må du ta vare på familien og egen fysiske så vel som mentale helse. Men som en Herrens tjener er du nettopp dette: tjener. Du er ikke konserndirektør, kontormann, administrator, skrivebordsgeneral. Den som ikke forstår dette er ikke egnet for tjenesten, for tjenerrollen, for det fornemste i arbeidet: Det å bety noe for andre mennesker, lede dem til Kristus, hjelpe dem til å forbli nettopp der under alle livets forhold. Du må ikke rømme inn i ditt lønnskammer, hjemme eller på kontoret. Du må være der de andre er. Først da blir du en sann misjonsarbeider.

1936

Mitt første år som

Av Edel Reichelt

Det var i de trange 30-årene. Jeg var ung og forelsket i en fattig kolportør med navnet Jakob Reichelt. Han var ferdig på Onsrud Misjonsskole og hadde kolportert til skolepengene og drømte om å bli misjonær i Afrika. Der hadde han vært som sjøgutt.

Så stor var iveren da han ble bedt om å reise til Kirkenes og ta seg av menigheten og holde offentlig virksomhet. Han fikk ingen lønn, men skulle klare utgiftene til hybel, avertering og lokaleie med kolportasjen. Han følte at dette var et kall og et svar fra Gud, så han gikk på med iver. Det ble knapt med tid for kol-

portasje siden han skulle ha to offentlige møter hver uke. Det ble derfor lite med mat og brensel i - 40 gr. C. Men han fikk hjelp og bøttesvar når det var som hardest. Han fikk mange gode erfaringer og velsignelser.

Etter dette året var han i Mo i Rana på halv lønn og deretter i Flekkefjord og på Hidra. Men så syntes han det var på tide å få en «medhjelper» så han søkte konferensstyret om å få lov til å gifte seg. Og her kommer jeg inn i bildet. Jeg var eneste datter hjemme så min far strittet imot giftermål. «Hva skal dere leve av ? Kr 180 pr. måned minus tiende og skatt ?» Jeg hadde ingen økonomiske bekymringer, men så rosenrødt på alt og var bare lykkelig. «Dette skal vi klare», svarte jeg.

Etter bryllupet (og tårevåt avskjed) tok vi Kystruten fra Oslo med stopp i Stavanger og Bergen før vi endelig kom frem til Florø hvor vi skulle bo og virke. Byen var liten, men så koselig ut. Tror det var ca. 1800 innbyggere på stedet den gangen. Det var ingen gruppe eller menighet der. En enslig mann som bodde ute på en øy var adventist. Det var alt. Vi var lovet en leilighet, men da vi kom, kunne vi dessverre ikke få den. De var behjelpelige med å skaffe oss husrom så vi fikk et stort rom vi kunne ha til stue og to små skråkamre.. Det ene som kjøkken

predikantkone

og det andre ble gjesterom for besøkende kolportører. Dagen etter at vi hadde flyttet inn fikk vi låne en robåt og mens Jack (kjelenavn) fisket og navigerte satt jeg ved årene. Noe som var helt nytt for meg. Vi fikk ganske mange «pir» (småmakrell) og berget oss middag for tre dager. Det hjalp på matbudsjettet. Vår vertinne flyttet ut mens vi flyttet inn. Det hang gardiner i rommet vi skulle ha til stue så jeg håpet fruene ville glemme gardinene til vi fikk lønning og kunne kjøper noen. Slik gikk det også. Den første sabbaten i vårt nye hjem ble vi enige om av vi måtte ha en sabbatskole. Så vi hadde «valg» og da ble Jakob formann, jeg viseformann, sekretær og pianist. Vi hadde heldigvis piano. Jeg skrev nøyaktige rapporter om lekser og sanger som ble sunget, hvor mange som var til stede: to voksne, kr. 1,00 i kollekt, men det ble mere på 13. Sabbat. Den rapportboka har jeg gjemt for moro skyld.

Stor var spenningen da det første møtet ble annonsert. Ville det komme noen til Losjelokalet? Gleden ble stor da lokalet ble fullt med ca. 50 til stede. Det første emnet var «Kristi annet komme». Et emne jeg alltid har elsket. Jeg hadde i mellomtiden sett meg ut den minste kolonialbutikken i byen. Den ble drevet av to søstre som underholdt sin mor. Etter å ha handlet presenterte jeg meg og inviterte dem til første

møte. Vi ble på god talefot og de kom og fortsatte hele året. Jeg var ute og solgte Tidens Tale noen ganger for å tjene noen øre og snakke med folk. Bladet kostet 50 øre hvorav jeg fikk 25 øre. Det ble en liten hjelp til husholdningen og var den eneste måten jeg hadde lov til å tjene penger på. Men det var stor fattigdom blant folk, så ofte hadde jeg ikke hjerte til å ta imot de 50 ørene, men lot dem beholde bladet.

Det var selvfølgelig ikke bare hyggelige mennesker der. Ofte ble plakatene for møtene revet ned like fort som vi satte dem opp, både to og tre ganger. Men det tok ikke motet fra oss.

Vi måtte legge opp et budsjett for å greie våre utgifter. Vi betalte kr. 51 i husleie. Nokså dyrt. Vi kunne derfor ikke bruke mere enn kr. 60 i måneden til mat, kr. 15 pr. uke. Vel, vi klarte det selv om vi hadde gjester. Jeg ble derfor litt overrasket da min mann kom hjem og forærte meg en sparebøsse. «Hva skal jeg bruke den til», spurte jeg. «Ja, til oppsparte husholdningspenger, for eksempel», svarte min elskede. «Vel», sa jeg,» da må jeg også få betalt for mine ekstratjenester.» Dermed laget jeg en liste: Hårklipp 50 øre, skrive plakater 25 øre, selge litteratur på møtene 25 øre. Det var rimelig selv om det kom fra samme pose. Det underlige var at da vinteren og våren var over og vi skulle

Pastor Jacob Reichelt og Edel i Florø 1937.

reise til årsmøtet, tømte jeg sparebøssen og innholdet var hele kr. 40,10. Jeg følte meg helt rik.

Etter nyttår 1937 kom våre første interesserte til vår lille sabbatsskole. Det var et ektepar og deres gamle mor. Vi ble veldig glad og takket Gud. Senere kom de to søstrene jeg hadde fått god kontakt med. De fikk dessverre stor motgang. De måtte jo holde butikken stengt fredag ettermiddag og hele lørdagen så kundene forsvant gradvis. Det endte med at de måtte selge sin lille butikk. Om sommeren ble de døpt sammen med ekteparet. De ble døpt i vår kirke i Bergen. Jeg hadde brevkontakt med dem helt til de døde. De ble prøvet med mye sykdom og vanskeligheter, men holdt fast i troen på sin Frelser.

Vi fikk flere ganger besøk av kolportører på vårt knøttlille gjesterom. Jeg minnes en som kom søkkvåt og forkommen en fredag ettermiddag. Hun fikk vasket seg i et fat (dusj var ikke oppfunnet), fikk på seg tørt tøy mens Jack klippet avissåler til skoene hennes. Han visste hvordan det var å være kolportør i regn og blåst. Et annet besøk vi hadde var en som var nysgjerrig på om jeg kunne lage mat til mannen min. De hadde ikke høye tanker om meg som husmor. De visste bare at jeg hadde vært sekretær for pastor O. S. Lie på konferenskontoret i Oslo. Om han ble klokere etterpå vet jeg ikke.

Vi hadde mange hyggelige erfaringer mens vi bodde i Florø. Jeg minnes hvor glad vi ble da vi fikk besøk av brødrene Skyllstad og Gudmundsen fra Bergen. Det ble høytid for oss. Vi hadde også min brors lille sønn på 4 år i noen måneder. Min bror var misjonær i Kamerun, Vest Afrika. Hans kone ble syk så barna ble plassert hos familien. Dette var om våren da våre interesserte venner sto ved et veiskille, om de skulle følge Jesus. Jeg tror Gud sendte lille John Fredrik til oss for å være til hjelp for noen. Han var med til alle møter og fulgte nøye med når vi hadde besøk og deltok i bønn helt frivillig. Han bad så inderlig Gud om å «velsigne alle folkene på møtet.» Det rørte hjertene deres.

Når jeg ser tilbake forstår jeg at det ble et berikende år for oss. Vi hadde fått gode venner som vi fikk lov å lede på Himmelveien. Gud hjalp oss på så mange måter. Senere ble det mye flytting fra nord til syd i landet, 25 flyttinger i alt. Vi ble velsignet med to døtre og en sønn som ble til glede for oss. I 57 år fikk Jack og jeg leve lykkelig sammen til døden skilte oss ad. Så får du ha takk da Gud.

Deltagerne koste seg i det strålende sommerværet. En avslappet stevneleder, Johan Elisenberg, til høyre

Sammen på Hedmarkstoppen

Av Maria Molvik

Seniorstevnet på Hedmarktoppen ved Hamar i dagene 30. juli til 2. august kan vel best karakteriseres som en Tabor opplevelse. Panoramautsikten og det strålende været dannet en perfekt ramme om stevnet.

Ca. 140 forventningsfulle deltagere kom fra Karasjok i nord, fra sør og øst og vest i landet. Et par stykker kom fra Danmark, og fire helt fra U.S.A. De fleste godt opp i årene, men unge av sinn og bidro til et

berikende fellesskap. Svært mange kjente hverandre fra før, men også nye vennskapsbånd ble knyttet. Planleggerne sørget for rikelig tid til hyggesamvær, noe alle satte stor pris på.

Etter aftensmat første dag (fredag), møttes vi til allsang før kveldsmøtet. Det lød fulltonende og mektig fra seniorstrupene! Ingen tvil om at sangen kom fra glade hjerter.

Kveldens taler var Irene Eide Elisenberg.

Hun tok oss med på en spennende reise til Amerika,- "det forjettede land", som hennes beste-mor hadde foretatt som ganske ung. En stormfull og strabasiøs overfart. Hun skildret det så levende at jeg enda har fornemmelsen av å være en del av reise-følget. Hun penset så denne erfaringen inn på VÅR reise til "det forjettede land", som er himlen. Vel kan overfarten by på storm og prøvelser, men for en jubel når vi omsider er vel i havn!

Mathias og Birger Melsæther gledet oss med herlig duettsang både denne kvelden og ellers under stevnet. En annen sang-fugl som også varmet våre hjerter var Anna Johansen. De gamle, kjære evangeliske sangene vekker alltid gjenklang hos oss.

Så kom sabbaten med nye velsignelser. Kåre Kaspersen ledet studiet "Er det lenge siden skapelsen", og styrket vår tro på den bibelske skapelsesberetning.

Øyvind Gjertsen talte ved gudstjenesten. Emnet "Jesu Gjenkomst" er jo mer aktuelt for oss enn noensinne, og det gjelder å være våkne og rede til enhver tid.

Mange tidligere misjonsarbeidere og misjonærer var til stede. En ekstra glede var det å få besøk av to nåværende misjonærer, Harald Wollan og frue, som viste lysbilder fra Bangladesh og fortalte om arbeidet i dette lutfattige landet. Gud har åpnet dører på forunderlig vis. I løpet av fire år er medlemstallet fordoblet. 3107 dyrebare sjeler ble døpt i fjor, og de regner med 4000 i år. Ingen vet hvor lenge dørene vil holdes åpne i dette muslimske landet, så det gjelder å intensivere arbeidet.

Kveldsmøtet var tilrettelagt av Reidun Endresen og ble en skjønn opplevelse i toner og dikt, som vi sent vil glemme. Det hele var fokusert på Pred. 3,11: "Alt har

Gud gjort skjønt i sin tid. Også evigheten har han lagt i deres hjerte."

Avslutnings sangen "Den Himmelske Lovsang" ble en mektig hyllest til vår Herre og Frelser, og vi følte oss hensatt til Guds trone hvor vi snart skal få prise vår gjensløser med fullkommen lovsang.

Søndag formiddag ble det arrangert tur til Domkirkeodden med omvisning i ruinene av den gamle, ærverdige katedralen. Det gigantiske glass-vernebygget er en attraksjon i seg selv. Interessant var det også å se brukshåndverkere i aksjon i Løtenbygningen. De har utstilling og utsalg på samme sted.

Det vakre parkområdet med badestrand er et yndet utfartsted både for folk fra distriktet så vel som tilreisende.

Øyvind Gjertsen har ofte en overraskelse på lur. Slik også denne søndag ettermiddag, som bød på et spesielt program hvor han intervjuet åtte av deltagerne under vignetten "VAR DET UMA-GEN VÆRD", som er tittelen på en nylig utkommen bok fra Dansk Bokforlag om adventistisk misjonshistorie. Vi fikk høre interessante erfaringer om Guds gode ledelse, og gleden de åtte hadde hatt i tjenesten for Herren.

Avslutningsmøtet søndag kveld hvor Rolf Kvinge talte om trofasthet munnet ut i en mektig appell om en ny og hel overgivelse til Gud.

Stevnet gav oss rikelig med åndelig påfyll, som var velgjørende i en ellers "tørr" sommertid.

Etter frokost mandag morgen skiltes våre veier i håp om at arrangementet må bli en årlig foreteelse.

En stor takk til pensjonistforeningens styre og andre som i den grad bidro til et vellykket stevne.

*Egentlig forsto jeg ikke at det var
Satan som sto bak.*

*Jeg gikk i alle fall bort fra Gud
og levde i den tro at jeg hadde begått
“Den utilgivelige synd”.*

*Jeg forstår ikke hvordan jeg klarte
å leve med det, men jeg fikk vel
hjelp av den onde.*

Livets forunderlige veier

Av Guri Hage, Kristiansund

I 1932 gikk det en vekkelse over store deler av Norge, også i min hjembygd. Det var to emissærer som reiste rundt fra bygd til bygd og talte Guds ord. Alle steder der de kom ble det vekkelse. I min skolekrets var vi åtte stykker som tok imot Frelseren. Seks damer og to menn, den ene var vår skolelærer. Han ble vår leder. Han var veldig musikalsk og hadde en fin sangstemme. Etter hvert startet vi opp med et lite musikklag. Jeg var tyve år den gangen og så lyst på livet. Tok helt avstand fra alt som var verdslig, ikke en gang et verdslig blad fristet. Jeg ofret meg helt for Jesus, frimodigheten manglet heller ikke. Ja, det var en lykkelig tid, den beste i mitt liv. Men Satan var virksom da, som han alltid

har vært og er. Jeg fikk være i fred i to år, men etter hvert sørget han for at jeg kom i en slik situasjon at jeg følte meg som en hykler, og det ville jeg ikke være. Egentlig forsto jeg ikke at det var Satan som sto bak. Jeg gikk i all fall bort fra Gud og levde i den tro at jeg hadde begått den utilgivelige synd. Nå forstår jeg ikke hvordan jeg klarte å leve med det, men jeg fikk vel hjelp fra den onde. Tiden gikk med mange år ute i verden. I 1955 ble jeg gift og fikk et fint hjem og en bra mann. I 1961 var det en adventistpastor her i byen som holdt en møteserie. Hans navn var T.S. Valen. Både jeg og mannen min var på et av hans møter, men ingen ting skjedde da. Litt senere var vi på en fest med dans og

det som følger med slike sammenkomster. Et stykke ut i festen var det en dame som skulle underholde oss med noe morsomt. Men jeg syntes ikke det var noe morsomt for hun begynte å drive gjøn med kristendommen. Jeg fikk slik avsky at jeg bestemte meg for aldri mer å gå på en sånn fest. Etter det begynte jeg å føle Åndens dragelse. Hver morgen pleide jeg å høre på morgenandakten i radioen, men klarte ikke alltid å høre på den. Ville bare gråte, så jeg slo av radioen. Men det gikk ikke mange dager før Gud sendte en ung mann til meg, som solgte en kristelig bok som het Ved Tideverv. Jeg var litt skeptisk og spurte om det sto noe om Luther i den. Ja, svarte mannen, og da tenkte jeg at det ikke var noe rangt med den, så jeg kjøpte boka. Min mann hadde da bestilt en bokserie av Grimberg (Menneskenes liv og historie) så det ble til at vi satt om kvelden og leste i hver vår bok. Jeg visste ikke at det var en adventist som var forfatteren, men det oppdaget jeg etter hvert. Jeg syntes iall fall den var interessant og bibelsk helt igjennom. Jeg fikk svar på mange spørsmål, som jeg hadde grunnet på fra den tiden jeg gikk på folkeskolen. Jeg forsto ikke hvorfor vi hadde barnedåp og holdt søndagen som hviledag. Det var et stort mysterium for meg, for jeg så jo ut ifra Bibelen at det var uriktig. Jeg kan ikke skjønne at prester og predikanter ikke kan se dette, når en liten pike på 12 - 13 år reagerte på disse læresetningene. Derfor fikk jeg tillit til denne boka. Og etter hvert som jeg leste ble flere sannheter åpenbart for meg. Jeg forsto da at meget av det som kristenheten tror på egentlig er ubibelsk lære. Derfor var mitt sinn åpent og mottakelig for det jeg leste. Jeg var nu kommet langt ut i boken og til det kapitlet som hadde som overskrift «Synd mot den hel-

lige ånd.» Altså det jeg fryktet for, så jeg begynte å lese med bange anelser. Halvveis uti stykket var det noe som slo ned i meg, det var så rart. Det gjennomstrømmet hele kroppen. Det var om Jesus som sa til Nikodemus: «Du vet ikke hvor den kommer fra eller farer hen.» Det gikk da opp for meg at dette måtte være Den Hellige Ånds verk. Da forsto jeg at Gud ikke hadde forlatt meg og at han hele tiden hadde voktet over meg for å finne den gunstige tiden når han kunne gripe inn i mitt liv. Jeg klarte ikke å lese mer, så jeg gikk og la meg. Det var også senetid. Jeg overgav meg til Gud i samme stund og fikk fred i sinnet. Den natten sov jeg hele natten, noe som var litt uvanlig for meg. Om morgenen da jeg sto opp var jeg et nytt menneske. En vidunderlig fred fylte mitt hjerte og sinn. Det kan ikke forklares. Det kan bare erfares.

Og alt jeg gjorde, samme hvor lite det var, så syntes jeg det var for Jesus jeg gjorde det. Men jeg sa ingen ting til min mann. Jeg forsto at han så forandringen som var skjedd med meg. Og forholdet mellom oss ble forandret til det bedre. Vi var vel litt sta begge to og da kan det bli trøbbel. Men forandringen hos meg gjorde at også han ble mildere. Selv om han ikke ville ha noe prat om kristne verdier, forsto jeg at han ikke var imot. Jeg forsto at også andre la merke til forandringen, for i det ytre kom all forfengeligheit bort. Jeg pleide å farge håret og fjeset fikk også en omgang med maling. Alt slikt la jeg av, og det føltes godt å bli frigjort for dette åket. Jeg ble helt avkledd for å si det med enkle ord. Men hvor skulle jeg gå for å høre Guds ord? Adventister hadde jeg ikke anelse om fantes verken her eller i Molde. Jeg oppdaget at det var møte hver tirsdags kveld på bedehuset i samme gate hvor jeg

bodde. Så det ble til at jeg begynte å gå dit. Han som talte var en god kristen. Han var sekretær i indremisjonen. I 28 år ble jeg i indremisjonen, men om høsten 1988 ble Birger Draget ansatt som pastor her i byen. Våren 1998 ble Kirsti og jeg døpt i Molde Adventkirke. Og søndag samme helgen gikk jeg i indremisjonen. Jeg bestemte meg for å fortelle hva jeg hadde gjort. Etter møtet var det nattverd og anledning til vitnesbyrd, så det passet bra. Frimodigheten var på nullpunktet. Plutselig kom et ord til meg «Du skal ikke frykte et menneskebarn, som skal dø. Gud skal du frykte. Dermed var frykten borte og jeg reiste meg opp og fortalte hva jeg hadde opplevd. «Det er ikke bare nattverden som er til minne om Jesu død og oppstandelse. Det er også dåpen», sa jeg og henviste til Rom.6. Det ble et langt vitnesbyrd. Det var ingen som opplot sin røst til protest. Det var så stille i salen at om en nål hadde falt i gulvet ville det blitt hørt.. Etter møtet da vi skulle gå, sa en dame til meg: «Jeg skjønner du har opplevd noe stort», og så sa hun, «du holder vel lørdagen og da?» Det er tydelig folk vet om sabbaten, men hvilke tanker de har om den vet jeg ikke.

I de første årene som adventist besøkte jeg av og til deres møter og de var veldig hyggelige mot meg og er det fortsatt når jeg møter noen av dem. Men nå er det bare vår egen menighet jeg holder meg til. Vel, dette ble en lang epistel og nå er jeg blitt gammel, men er fortsatt i god form. Har vært enke i 14 år nå, men savnet er der enda og det får jeg vel ha så lenge jeg lever. Men jeg har det håpet at vi får møtes igjen på oppstandelsens morgen. For den siste måneden min mann levde begynte han å spørre etter Gud. Det må jeg si var et Guds under og bønnesvar.

AKTIV PENSIONIST DK

Af Hans Jørgen Schantz

Den danske afdeling af "Aktiv Pensionist" havde den 2. juni dette år sin toårige generalforsamling på "Søndervang" i Fakse.

Det blev en meget vellykket dag, som de 57 deltagere i det smukke sommervejr nød i fulde drag med foredrag af en kendt politiker, Jacob Buksti, MF og ordfører. Han talte om "FNs ældreår 1999".

Efter en middag fulgte generalforsamling og derpå udflugt under ledelse af Jacob Pedersen, en af forstanderne for Fakse menighed, ud i det skønne, historiske Stevns-område.

Derefter aftenmåltid på Søndervang og en afsluttende, interessant andagt: "Bibelen og de ældre" ved Gunnar Asholm. Den afgående formand, Henning Jacobsen, havde ansvaret for dagens program.

Embedsmændene for den kommende periode bliver som følger:

Jens Madsen, formand

Gerda Møller, kasserer

Henning Jacobsen, sekretær

Børge Schantz, redaktør

Erling Krøll Nielsen, Ole Larsen og Kirsten Sjøberg.

Suppleanter: Inger Holm, Tage Juhl Pedersen

Revisorer: Margit Jeppesen, Kirsten

Muderspach.

Min dybtfølte tak

til jer alle i Pensionistforeningen
både i Danmark og Norge
for den store deltagelse
ved min kære mand, L.M. Jensens
død og begravelse.

Kærlig hilsen Nanna

Hvordan unge ser på eldre

Av Berit Jakobsen

Bestemor ble aldri helt bra igjen etter at hun brakk armen. Det var ikke lenger så enkelt å stelle den lille leiligheten, og de voksne barna hennes mente at hun burde ta imot tilbudet om avlastning på sykehjemmet.

Bestemor var redd for å ende sine dager på et gamle -eller sykehjem, og hadde ikke lyst. Men de pårørende sa at det bare var for en stund, til hun ble frisk nok til å flytte hjem igjen.

Dessuten lå jo sykehjemmet bare et steinkast fra hennes gamle leilighet, så det var jo nesten som å bo hjemme, sa de trøstende.

Jeg og min mor dro for å besøke henne på sykehjemmet. Jeg, barnebarnet, var 17 år den gangen, og hadde knapt satt min fot innenfor et sykehjem, så jeg var litt spent. Det var en litt fremmed og rar verden som åpnet seg for meg da jeg kom innenfor. Det var ingen dørstokker, og døråpningene var brede. Jeg skjønnte det var for at rullestolbrukerne lett skulle kunne bevege seg fra rom til rom. Linoleumet var blankskurt. Grønne potteplanter stod i hjørnene og enkelte bilder prydet de lyse veggene. Pleiere i hvite uniformer hastet forbi. Vi hadde visst ankommet midt under kveldsmaten. Vi ble bedt om å vente i dagligstuen mens bestemor spiste ferdig inne i matsalen. Noen av beboerne hadde gått ut av spisesalen og satt seg for seg selv i dagligstuen for å nyte sitt måltid i fred. Jeg lurte på hvorfor de satt alene. Kanskje de var flau over at de skalv på hånden og sølte litt når de spiste? Jeg undret meg også over at de spiste så lite. Damen i hjørnet hadde bare en halv påsmurt brøds-kive på tallerkenen sin, mannen der borte hadde fått to halve. Jeg syntes det var rart at noen kunne overleve med så lite kveldsmat, selv om de ikke gjorde annet enn å sitte stille hele dagen.

Tilslutt kom en pleier trillende med bestemor i en rullestol. Vi gikk sammen bort til heisen. I heisen begynte den hvitkledde pleieren å prate med moren min. Mellom dem satt bestemor i rullestolen. Pleieren sa til mammaen min: "Hun spiser så dårlig for tiden. Vi er heldig om vi får i henne en halv brøds-kive. Hun nekter rett og slett å spise. Men ellers er hun veldig snill" . Sa pleieren. Over hodet på bestemor. Hun fortsatte, henvendt til mamma: "Hun begynner å bli litt rørete, stakkar. " Bestemors sølvgrå hode beveget seg ikke mens samtalen foregikk. Jeg så inn i

ansiktet hennes og lurte på om hun hørte hva de voksne pratet om. Bestemors blågrå øyne så inn i mine.

Heisdørene gikk opp, og vi ble geleidet inn på rommet til bestemor. Pleieren hjalp bestemor opp i senga og støttet henne med puter. Vi pratet litt, jeg husker ikke helt om hva. Tilslutt sa vi farvel, og gikk.

Jeg gråt noen såre og sinte tårer etter det besøket. Jeg var opprørt på vegne av bestemor. Hvordan kunne pleieren være så ufølsom å snakke om min bestemor som om hun bare var et lite barn, som om hun ikke var tilstede? Jeg følte at hvem som helst ville ha trukket seg inn i seg selv og blitt "dement" hvis de ble behandlet slik. Var det ingen som skjønnte at hun ikke ville være på sykehjemmet? At hun ikke ville ende sine dager på en institusjon? Hvorfor kunne ikke noen være sammen med henne hjemme i leiligheten så hun fikk lov til å bo der til hun døde? Jeg fantaserte om å få fri fra skolen slik at jeg kunne bo hos henne. Jeg tenkte til og med på at det burde være en enkel sak å handle mat til henne; butikken lå jo rett nede på hjørnet.

Da jeg så inn i bestemors triste øyne, følte jeg veldig sterkt at hun gled inn i glemselens verden rett og slett fordi hun ikke orket virkeligheten. Jeg drømte om at bestemor ville bli seg selv igjen, min kjære elskelige og omsorgsfulle bestemor, hvis hun bare fikk lov til å komme hjem til sine vante omgivelser. Det ble bare med drømmen. Bestemor kom aldri hjem igjen. Hun døde få uker senere.

Dette er sett og fortalt gjennom barnslige øyne. Selv om virkeligheten kanskje var noe annerledes sett fra en voksen persons ståsted, illustrerer det allikevel et interessant faktum. Nemlig at unge og eldre ofte forstår hverandre bedre enn "mellomgenerasjonen" gjør. Den voksne

har det travelt, er effektiv, ser det praktiske og er kanskje ikke så vår overfor sinnstemninger og følelser en gammel sjel måtte ha, mens barnet oppfatter både smerten og gledene lettere.

Jeg tror også det er omvendt. En eldre person er ofte flinkere til å "forstå", eller huske, hvordan det er å være barn og ungdom. Min egen bestefar, da han levde, strålte av lykke når barnebarna lagde leven i stua. "Barn må få være barn", forkynte han. Og når beinet ikke var for dårlig, humpet han etter oss rundt salongbordet og forsøkte å fange oss med stokken, til skrekkblandet fryd for oss. Dessuten skulle barna få spise sammen med de voksne! For da bestefar var liten, måtte barna vente til sist. Han husker at det hendte det ikke var mat igjen da de voksne var ferdige ved bordet. Det var ikke godt for et lite barn å legge seg når sulten gnog i tarmene. Bestefar glemte det aldri, og derfor var han alltid på barnas og de unges side.

Og allikevel: Dette er ikke hele historien. Virkeligheten er ofte annerledes. Den fryktede generasjonskløften blir stadig dypere, mener mange. De unge har ingen respekt for de eldre, for dem er de eldre bare en "flokk håpløst gammeldagse oldinger". Og de eldre, nei de forstår seg ikke lenger på ungdommen. "Unge idag eier ikke ansvarsfølelse eller moral. Nei, da var det annerledes dengang jeg var ung"...

Min erfaring tilsier at det ikke trenger å være slik. Jeg tilhører en menighet som består av mange pensjonister, mange unge studenter og litt færre voksne i "mellomgenerasjonen". De unge i menigheten vår opplever svært ofte at de eldre slett ikke arbeider mot dem, men med dem. Når de unge i menigheten kommer på nye ideer og starter nye aktiviteter, er de eldre merk-

bart mer forståelsesfulle og støttende enn mellomgenerasjonen er! (Dette er en generell iakttagelse og er ment som skryt til dere eldre og er ikke ment å være sårende for de mange hyggelige menneskene som finnes i "mellomgenerasjonen". Dette skriver jeg i tilfelle noen fra "mellomgenerasjonen" skulle komme til å lese Aktiv Pensjonstid!).

Jeg tror hemmeligheten er kommunikasjon og samvær. Mennesker som snakker sammen, som blir venner, som har samme mål, snakker ikke stygt om hverandre og misforstår ikke hverandre. I det øyeblikket man er villig til å "bli ett" i menighetsfellesskapet, begynner generasjonskløften å jevnes ut. Og menigheten er stedet hvor generasjonene kan og bør nærme seg hverandre. Det finnes ikke noen bedre grobunn for forståelse og respekt generasjonene imellom, enn nettopp her. I samfunnet ellers løses kjernefamilien opp. Det kan også få konsekvenser for storfamilien, slik at barn og unge får dårligere kontakt med sine besteforeldre. Men i menigheten er som regel alle generasjonene representert i større eller mindre grad. Og i en sunn menighet som vokser og trives, vil medlemmene naturlig lære å elske hverandre på tvers av generasjonene.

Hvorfor? Fordi de alle har samme mål. Og for å nå målet (som er å vinne så mange som mulig for Kristus) blir de tvunget til å jobbe sammen. Jada, det vil helt sikkert være uenigheter om hvordan man bør nå målene; de eldre synes kanskje ungdommen går for fort fram, og er slett ikke sikre på at alt de unge finner på, er verken riktig eller passende. Og de unge synes de eldre holder igjen utviklingen og er både treige og trangsynte. Men fordi de elsker hverandre, kaster de hverandre ikke ut i mørket, men forsøker etter beste evne

*Selv i en stund
hvor alle livets «hvorfor»
forblir ubesvart
utstråler Kirsten indre
kraft, livsmot og styrke.*

Av Johan Elisenberg

Første gangen jeg møtte den unge lykkelige moren var under et av mine besøk på Færøyene. Jeg la merke til familien i kirken under gudstjenesten, far, mor og to små deilige gutter. Kirsten hadde møtt mannen sin på Vejlefjord. Vennskapet mellom de to førte til ekteskap og på Færøyene regnet de med å bygge opp sitt hjem og finne sin livsgjerning. Det gikk flere år før jeg møtte Kirsten igjen, denne gangen i Danmark. Med sine to gutter stod hun i ferd med å etablere et nytt hjem. Ekteskapet var gått i stykker. Hun

Det mennes

hadde gått igjennom en vond og ulykkelig tid. Men Kirsten lot seg ikke knekke. Hun hadde sin lærerutdanning og i de danske menighetsskolene kom hun til å bruke sine evner, sin optimistiske tro og sin smittende optimisme gjennom mange år. Elevene betydde mye for henne, guttene hennes betydde alt. De fikk en god og harmonisk oppvekst.

Samtidig var hun aktiv i menigheten og hadde et åpent og gjestfritt hjem for venner og kjente. Aldri hørte noen henne klage. Hun var smilende og glad og alltid takknemlig.

Kirsten vokste ikke opp i et adventisthjem. Hennes mormor ble adventist da

å se det hele fra den andres synsvinkel for om mulig å forstå. Og om de til slutt allikevel ikke forstår eller er enige, så er de fortsatt venner i Kristus, bekymrer seg for hverandre og respekterer hverandre. De unge lærer av de eldres erfaring og visdom. De eldre blir smittet av de unges iver og entusiasme, og slik kan de bygge hverandre opp. Alle er de villige til å strekke seg langt for hverandre. Jeg tilhører en sånn menighet. Gjør du?

En oppfordring tilslutt: Hvorfor ikke ta initiativet til å bli kjent med de unge i din menighet? Selv om de i utgangspunktet skulle virke både uhøflige og uinteressert i et "gammeldags" menneske som deg, så

forsøk å finne det lille mennesket som gjemmer seg bak den bråkjekke masken. Det vakreste vennskap kan bli til, bare noen tar det første skrittet. Og tro det eller ei, vi unge er ikke mer moderne enn at vi faktisk liker å høre om hvordan det var da du var ung, eller å lytte til dine tanker og meninger om det som opptar deg. Men du må være ærlig og styre unna floskler og Kanaans språk, som for oss ofte er meningsløse gloser. Vi er faktisk interessert i sannheten med stor S, men vi vil ikke ha den tredd ned over hodene våre. Vi vil vite hvorfor, slik at den kan bli vår.

Tar du sjansen? Vi har ikke noe å tape, men alt å vinne!

ket glemmer jeg aldri

Kirsten var ganske stor og i ungdomsskolen fikk hun SDA klassekamerater. Disse omgangsvennene og mormors innflytelse gjorde at Kirsten ba om å bli døpt. Da var hun 16 år. Hennes personlige tro satte også spor i den nærmeste familie. Hun fikk oppleve at hennes egen mor og to tanter også sluttet seg til menigheten.

Etter å ha vært alene sammen med guttene sine i ti år giftet hun seg med enke-mannen Jørgen Hange. De fikk femten lykkelige år sammen. De hadde et deilig hjem i Daugård som stod åpent for venner fra nær og fjern.

Plutselig rammet tragedien familien. Niels Peder (den eldste sønnen) reiste med noen venner til et ungdomsstevne i Holland. Bilen skjærer ut og Niels Peder som satt i forsetet blir drept momentant. Smerten, tårene og savnet bar Kirsten inne i seg, men hentet krefter i løftene om Guds omsorg.

Det går fire år. Da kommer det bud til Kirsten at hennes yngste sønn er omkommet i en bilulykke ikke langt fra deres hjem. Igjen bærer hun sorgen og fortvilelsen med et mot og en sjelsstyrke som er nesten overmenneskelig. Og hennes venner undrer seg: Vil hun tåle dette slaget? Selv i en stund hvor alle livets «hvorfor» forblir ubesvart utstråler Kirsten indre kraft, livsmot og styrke. Selv i denne stunden beholdt hun troen og tilliten til Gud.

I sin smerte og sitt savn hadde hun en uvurderlig støtte og trygghet i sin mann

Jørgen. Sammen bar de hverandres byrder. I menigheten tok de på seg mange oppgaver og Kirsten var forstander i Horsens menighet i flere år. Nå var også hennes mor og hennes to tanter med i menigheten og dette gav henne en glede og et nytt fellesskap med sine nærmeste som hun takket Gud for.

Men livets harde slag kostet og hun måtte betale prisen. Kampen mot kreften ble lang og vond. Men like tillitsfull og med det samme motet hun hadde lagt for dagen under de andre tragediene, stod hun også denne gangen. Hun hadde evnen og styrken til å glemme seg selv og sin egen kamp og gikk inn for å gjøre det hun kunne for andre. Hun ville så gjerne leve, men hun la sitt liv i Guds hender. Aldri klaget hun over sin skjebne. Et par måneder før hun døde flyttet hun og Jørgen fra huset i Daugård ned til Fakse. «Hvis jeg ikke skal leve,» sa Kirsten, «vil jeg at Jørgen skal bo i nærheten av sine døtre.»

En morgen var kampen mot sykdom og smerte over. Kirsten sovnet inn i den samme tillitsfulle troen på sin Frelser som hun hadde eid i mange, mange år. For Jørgen ble det et smertefullt tap. Det var det også for hennes mange venner og alle oss som hadde møtt henne. Et tappert og deilig menneske er borte. Nå hviler hun på Daugård kirkegård hvor hennes to sønner også hviler. Kirsten betydde så mye for så mange. Vi kan bare glede oss over gjen-synshåpet den dagen alt blir nytt.

*I den første artikel
behandlede
Hans Jørgen Schantz
den forandrede
indstilling til autori-
tetens røst, som har
fundet sted siden
år 1800.
Der blev også under-
streget videnskabens
enestående fremskridt,
som vi har være
t vidne til, og som må
afføde respekt.
Ligeledes blev det
understreget,
at Gud ud af intet
skabte denne forunder-
lige verden
og troens betydning i
denne forbindelse.*

TRO OG

Det kræver en speciel åbenbaring at finde frem til sandheden om alle tings tilblivelse. En vigtig del af denne sandhed hedder syndefaldet. Naturen kan ikke forståes på rette måde, uden at dette element bliver indført i billedet.

SYNDEFALDET

Lad os tage et eksempel fra Jobs bog. Den gamle hjem søgte patriark sidder på en askedyngge og med et potteskår fjerner han udflåd, der kommer fra hans mange bylder. Han lider alle mulige kvaler. Hans tre såkaldte venner står foran ham og anklager Gud. Deres veltalenhed går på, at Gud er uretfærdig. Det går godt for de onde og dårligt for de gode.

Job imødegår dem med et billede fra naturen. Han viser, at dyrene anerkender Guds overhøjhed og hans ret til at kontrollere. De underordner sig: "Men spørg dog dyrene, lad dem belære dig, spørg himlens fugle, de kan give dig svar, eller jordens buske, lad dem belære dig, havets fisk kan give dig besked. Hvem af alle

VIDENSKAB

dem er uvidende om, at Herrens hånd har skabt det hele? Alle menneskers liv har han i sin hånd, alt levendes livsånde.” Job 12, 7-10.

Der bliver understreget, at dyr og planter indordner sig. De svage dyr bliver konsumeret af de stærke, men det er interessant at bemærke, at de anerkender tingenes ordning. Syndefaldet er årsag til, at gode mennesker har det dårligt, at børn bliver mishandlet, at planter går ud. Anerkendelse af syndefaldet er nødvendig for at få den rigtige indsigt.

UDVIKLINGLÆREN

Denne teori går ganske kort beskrevet ud på, at livet på denne planet opstod ved en tilfældighed. Tilhængerne siger, at på en eller anden måde kom der uorden i grundmaterialet. I den oprindelige ursuppe, som ifølge deres teori dækkede hele kloden, fremstod ved en uregelmæssighed en levende celle. Gennem årmilliarderne udviklede den sig til en amøbe, derpå til en fisk og videre til højere former som

krybdyr, fugle, pattedyr og til sidst til mennesker. Livet på denne klode opstod ifølge denne teori ved en lang række tilfældige, irregulære og uregelmæssige processer.

Der er den svaghed i denne teori, at der aldrig i udgravninger er fundet nogle mellemformer fra fisk til fugl, fra fugl til pattedyr, fra pattedyr til menneske.

Sandsynligheden for, at et livløst stof i ursuppen skulle blive omdannet til en levende celle, er af matematikere anslået til 1.10 i 42. Det er et tal efterfulgt af 42 nuller. Eksperter siger, at det er en umulighed.

Dette viser, at evolutionslæren er en trossag, som troen på skabelsen er det. Ingen af parterne kan bevise noget.

SINDET

Nu skal jeg ikke gøre noget forsøg på at bevise, at Gud er til. Dette vil være blasfemi. Jeg vil ganske kort tillade mig at henlede opmærksomheden på det menneskelige sind.

Sindet er en dynamisk faktor. Da nordmanden, Roald Amundsen, 1872-1928, under umenneskelige anstrengelser i 1911, som den første satte det norske flag på Sydpolen, var hans sind den drivende faktor. Da svenskeren, Carl von Linne, 1707-78, indførte nutidens videnskabelige botanik, hver art fik et slægts- og artsnavn, var det i kraft af sit sind. Da danskeren, Jørn Utzon, f. 1918, skabte det berømte, originale operahus i Sidney, Australien, var det ligeledes i kraft af en dristig, ualmindelig tankegang. Disse mænds sind var noget specielt.

Alle opdagelser og opfindelser kan direkte eller indirekte føres tilbage til det menneskelige sind. Sindets funktion kan ikke fremkomme gennem en mekanisk udvikling, således som evolutionsteoriens tilhængere hævder det.

Den kendte engelske filosof J.S. Mills har sagt: "Til de kendsgerninger i universet, som der skal gøres rede for, hører sindet, og det er indlysende, at kun et sind kan have frembragt sindet." *Essays of Religion*, s. 150.

En anden filosof John Fiske tilføjer: "Det er ganske umuligt, at tanker og følelser på nogen måde kan være produkter af stoffet." *Destiny of Man*, s. 109.

Der står et stort sind bag, og det er ham, "i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult." Kol. 2,3

GLÆDE

En fætter sagde engang til mig: "Du holder dig bare til alt det der med Gud, fordi du er svag og ikke tør stå alene!" Det samme siger udviklingstilhængerne om de skabelsestroende. Det er de stærke, som tror på evolutionismen, siger de.

Det er usandsynligt, at en evolutionist får mere ud af livet end en, der tror på en

skabende Gud. Der findes ikke noget i udviklingslæren, som skulle kunne gøre mennesker mere lykkelige.

Tro på den bibelske skabelsesberetning giver en tillidsfuld indstilling. Den forunderlige tanke, at vi er skabt i Guds billede, at han er vor far, at vi er hans børn, har en stor indflydelse på liv og karakter.

En betragtning af en smuk solnedgang, en skøn blomst, et harmonisk landskab vender den troendes sind automatisk mod en kærlig skaber.

Der var en evolutionist, fritænker, som en dag ved middagsbordet kom til at betragte sin lille datters øre. Han lagde mærke til de smukke former og det design, som hendes øre havde. Da kom tanken til ham: Det er umuligt, at det over en længere tidsperiode kan være fremstået af sig selv. Han kom til at tænke på andre komplicerede dele af det menneskelige legeme som hjerne og øje. For at øjet kan fungere er 40 samvirkende organer i aktivitet. Det ledte ham til troen på en skaber.

Tro på Gud giver livet mening. Denne tro giver værdighed, tryghed og sikkerhed.

(Afsluttes i næste nummer)

BEKLAGELSE

Vi beklager, at i artiklen i sidste udgave om plejehjemmet Søndervang, at sætternissen har været på spil, og at der af en eller anden grund er fremkommet så mange fejl.

OTTE ÅR SOM

STUDENTERHUSTRU

Af Carla Schantz

Forfatteren af denne artikel blev som fjortenårig sammen med sin mor og flere søskende SDA under pastor G.E. Westmans virksomhed i Køge i begyndelsen af trediveerne. Har arbejdet inden for menigheden som kok, prædikanthustru, bibelarbejder, spisestuechef og værtinde på Skodsborg Badesanatorium.

At blive studentehustru var ikke noget, som jeg havde drømt om. Men jeg blev forlovet med en gartner, og da vi havde kendt hinanden i tre et halvt år, blev vi gift. Han fik lyst og kald til gennem ungdomsarbejde at blive missionsarbejder.

Vi blev enige om at søge om optagelse på Vejlelfjordskolen. Vi blev antaget og fik et værelse som andre elever og spiste på skolen som de andre.

Vejlelfjordskolen

Det første år var jeg elev som min mand, Hans Jørgen, fra nu af HJ. De følgende tre

år måtte jeg arbejde for at klare økonomien og fik ansvaret for skolens vaskeri. Om somrene kolporterede vi, og på grund af min køkkenuddannelse blev jeg periodevis bedt om at hjælpe til på Vejlelfjordskolen med madlavning ved årsmøder og stævner.

De fire år på Vejlelfjord 1943-47 var en god tid for mig. Skolen var et godt, beskyttet sted at være i krigens sidste urolige år 1943-1945. Jeg fik mange gode venner.

Da vi var færdige i 1947 fulgte for os diverse opgaver som bibelarbejder, Århus, prøveprædikant, Skanderborg, Odder, Vendsyssel og Thisted. I 1952 blev HJ præsteviet og kom ind i afdelingsarbejdet, hvor han i syv år virkede ud fra Århus, København og Oslo. Han følte imidlertid et stort behov for mere uddannelse og fik stipendium til studier på Newbold College, England.

Newbold College Binfield, England, 1959-62

Vi havde på dette tidspunkt fået vore tre børn. Pigerne var henholdsvis elleve og ni år og vores søn var tre år gammel. Det var en både interessant og en streng tid. Ved siden af studierne havde HJ, som så mange andre, forskellige jobs, for at vi kunne klare dagen og vejen. Han arbejdede med mange ting, var vicepreceptor, gartner, kolportør, uautoriseret sygehjælper og hospitalsportør.

Jeg startede i køkkenet, men fik tilbudt et job som leder af strygeriet. Det kendte jeg fra tiden på Vejlefjord, og det trivedes jeg godt med, selv om lønnen ikke var særlig stor. Om somrene hjalp vi hinanden med at gøre studentерlejligheder i stand.

Vi holdt kun ferie en dag om året, hvor vi alle fem tog ned til kysten. Vi sov faktisk alle fem i de samme senge uafbrudt i tre år. Man kunne godt blive lidt misundelig på elever, der om sommeren havde råd til at rejse hjem og besøge familie og venner.

Men var der noget, som jeg i England satte stor pris på, så var det sabbatterne. Der var ingen pligter, gode sabbatsskoler og gudstjenester, hyggelige måltider med min mand og børnene, og spadsereture om eftermiddagene sammen med andre skandinaver. Turene til Windsor Great Park om foråret for at se på blomstrende Azaleaer og Rhododendron var enestående. Om aftenen var der altid fine programmøder. De tre år i England var nok den bedste tid, som jeg har haft sammen med børnene. Vi havde et dejligt sammenhold.

Jeg, en fattig studentерhustru, var ikke fri for at være lidt stolt af mine to piger. Den ældste blev valgt som head-girl i skolen. Det vil sige, at hun skulle være pigernes talsmand over for lærerrådet. Den yngste fik et stipend egnet til grammar-school, som er den højeste skoleform i England. Hun kunne ikke gøre brug af det, da vi kort efter skulle rejse hjem.

Der var også andre højdepunkter. To gange om året, blev vi af Newbold College inviteret til klassiske koncerter i London i henholdsvis Albert Hall og Royal Festival Hall. Vi kørte i store busser til byen. Jeg har altid holdt meget af god musik. Disse oplevelser glemmer jeg aldrig.

Jeg mindes også en dejlig juleaften, hvor vi sammen med andre skandinaver var inviteret til vores danske rektor, Viggo Nørskov Olsen, og hans amerikanske hustru Anita. Han optrådte som julemand, og vi legede, og der var gode ting i form af frugt og chokolade. Trods alle de gode oplevelser længtes jeg hjem til lille Danmark. I

Salisbury Hall, som var en kombineret foredrags- og kirkesal, stod der på hver side af platformen en palme. Da vi ankom havde de to palmer hver fire blade. Der kom et nyt blad hvert år, og når de havde fået syv blade var vi færdige. Det gik i opfyldelse.

Den dag, da HJ graduerede med sin BA i teologi og historie, graduerede jeg også fra vaskeriet med en PHT, Push Husband Through, pres ægtemanden igennem. Mine kolleger havde udarbejdet et fint diplom, som de ved en sammenkomst overrakte mig.

**Vi holdt
kun ferie en dag
om året, hvor vi
alle fem tog ned til
kysten.**

Efter hjemkomsten fik vi i de kommende ti år begge opgaver på henholdsvis Skodsborg Badesanatorium og Vejlefjord-skolen.

Men jeg skulle endnu engang opleve at være studentehustru.

Andrews University, Michigan, USA.

HJ havde flere somre taget kurser på Andrews Extension School på Newbold College. Han stilede mod en MA i religion. Dette kursus kunne på den tid kun fuldføres i USA. Han fik af bestyrelserne lov til at gøre det færdigt.

Børnene kunne nu klare sig selv. Den ældste var gift og studerede. Nummer to ligeledes. Sønnen gik på Vejlefjord.

På Andrews fik vi en fin studenterlejlighed. Jeg nød til at begynde med at være uden større forpligtigelser, men det varede ikke så længe. I vor opgang boede et ungt norsk-amerikansk ægtepar, der begge studerede, og de fik snart øje på mig og spurgte, om jeg ikke kunne tænke mig

hver formiddag at passe deres lille seks måneder gamle datter. Jeg kunne ikke nænne at sige nej, for jeg vidste, at det ville være en stor hjælp for dem.

Da jeg fik min frihed igen, kom der en ny forespørgsel til mig. Det var en SDA lægefrue i Berriens Springs, som spurgte, om jeg i tre måneder ville passe hendes børn hver dag fra kl. 14.00 til 17.00. Hun ville så gerne tage orgelundervisning. Da hun var så sød, sagde jeg ja. Men jeg skal love for, at jeg fik min sag for. Der var fire drenge i alderen 3, 5 og tvillinger på 8 år. Det var som at passe på lopper. De var fulde af energi, og der skulle hele tiden ske noget. Jeg var lykkelig, da de tre måneder var forbi. Men deres flinke mor betalte mig godt.

Så blev HJ endelig færdig og fik sin MA i religion. Mine otte år som studentehustru var forbi. Når jeg ser tilbage, gav de mig mange gode oplevelser, dejlige erfaringer og en personlig udvikling, som har været til stor hjælp for mig. Jeg har altid været glad og taknemmelig for, at jeg som fjortenårig fik nåde til at følge kaldet til at blive en Syvende Dags Adventist.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordyåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0540 2085678

Vær hos oss

Av Kari Haugen, Horg trygdebolig

*Vær hos oss du vår frelsermann,
omslutt oss med din sterke hånd.
Gi kraft og styrke dag for dag
inntil vi oppnår frelsens dag.*

*Vær hos oss du vår trøstermann,
vær hos oss med din Helligånd.
Velsign oss med din skapermakt,
til kommet skjer i all din prakt.*

*Den store lege er nå her,
om du vil så kan du lege her.
Din hånd den strekker såre vidt,
den er allmektig og utstrakt.*

*Omslutt oss med din englehær,
bevar oss fra den ondes hær.
I dine hender du oss gir,
da kraft og styrke du oss gir.*